

**LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖ
NUTARIMAS**

DĖL PRIVALOMŲJŲ DRAUDIMŲ KONCEPCIJOS PATVIRTINIMO

2010 m. gruodžio 15 d. Nr. 1789
Vilnius

Įgyvendindama Lietuvos Respublikos Vyriausybės programos, kuriai pritarta Lietuvos Respublikos Seimo 2008 m. gruodžio 9 d. nutarimu Nr. XI-52 (Žin., 2008, Nr. [146-5870](#)), ketvirtosios dalies IX skyriaus „Finansų politika“ skirsnio „Finansinio sektoriaus tvarios plėtros užtikrinimas ir priežiūros stiprinimas“ 269 punktą, Lietuvos Respublikos Vyriausybė n u t a r i a :

1. Patvirtinti Privalomųjų draudimų koncepciją (pridedama).

2. Pavesti:

2.1. Teisingumo ministerijai, Finansų ministerijai, Aplinkos ministerijai, Sveikatos apsaugos ministerijai, Užsienio reikalų ministerijai, Ūkio ministerijai, Susisiekimo ministerijai, Žemės ūkio ministerijai, Energetikos ministerijai, Krašto apsaugos ministerijai, Kultūros ministerijai, Švietimo ir mokslo ministerijai, Vidaus reikalų ministerijai – peržiūrėti teisės aktus, reguliuojančius atitinkamos ministerijos valdymo srities privalomuosius draudimus, prireikus parengti ir iki 2011 m. kovo 1 d. pateikti Lietuvos Respublikos Vyriausybei teisės aktų, susijusių su šiuo nutarimu patvirtintos koncepcijos įgyvendinimu, projektus;

2.2. Finansų ministerijai – savo interneto tinklalapyje skelbti privalomųjų draudimų sąrašą.

Ministrą Pirmininką
pavadojanti finansų ministrė

Ingrida Šimonytė

PRIVALOMŲJŲ DRAUDIMŲ KONCEPCIJA

I. BENDROSIOS NUOSTATOS

1. Teisinis Privalomųjų draudimų koncepcijos (toliau – Koncepcija) rengimo pagrindas – Lietuvos Respublikos Vyriausybės programos, kuriai pritarta Lietuvos Respublikos Seimo 2008 m. gruodžio 9 d. nutarimu Nr. XI-52 (Žin., 2008, Nr. [146-5870](#)), ketvirtosios dalies IX skyriaus „Finansų politika“ skirsnio „Finansinio sektoriaus tvarios plėtros užtikrinimas ir priežiūros stiprinimas“ 269 punktas.

2. Lietuvos Respublikos civilinio kodekso (Žin., 2000, Nr. [74-2262](#)) 6.988 straipsnio 1 dalis nustato dvi draudimo formas: privalomąjį ir savanoriškąjį. Ši klasifikacija pagrįsta draudėjo pareiga arba teise sudaryti draudimo sutartį. To paties straipsnio 3 dalis nustato, kad privalomojo draudimo rūšis ir sąlygas, draudimo šakas ir draudimo interesus reglamentuoja kiti įstatymai.

3. Koncepcijos objektas – tik komerciniai privalomieji draudimai (toliau – privalomieji draudimai). Privalomieji draudimai Koncepcijoje suprantami kaip draudimo įmonių, turinčių Lietuvos Respublikos draudimo priežiūros komisijos (toliau – Draudimo priežiūros komisija) išduotą draudimo veiklos licenciją, vykdomi privalomieji draudimai. Dėl iš esmės skirtingos prigimties ir turinio viešųjų finansų priemonės – valstybės vykdomi socialiniai draudimai – pagal Lietuvos Respublikos valstybinio socialinio draudimo įstatymą (Žin., 1991, Nr. 17-447; 2004, Nr. [171-6295](#)) (sveikatos draudimas, nelaimingų atsitikimų darbe draudimas, nedarbo socialinis draudimas ir kita) nėra Koncepcijos objektas. Valstybės vykdomi socialiniai draudimai – valstybės socialinės apsaugos politikos dalis, jie pagrįsti solidarumo, visuotinio ir įmokų perskirstymo principais. Šių draudimų išmokas riboja valstybės finansinės galimybės, todėl greta jų egzistuoja draudimo įmonių vykdomi privalomieji draudimai.

4. Koncepcijos tikslas – išnagrinėjus esamas privalomųjų draudimų veikimo problemas, nustatyti privalomųjų draudimų sistemos veiklos principus, kurie leistų užtikrinti vientisą ir efektyvią privalomųjų draudimų sistemą.

5. Koncepcijoje vartojamos sąvokos apibrėžtos Lietuvos Respublikos draudimo įstatyme (Žin., 2003, Nr. [94-4246](#)).

II. ESAMOS PADĖTIES ANALIZĖ

6. Privalomasis draudimas – svarbus toms visuomeninės veiklos sritims, kuriose gali būti padaryta didelio masto žala ar draudžiamieji įvykiai dažnai kartojasi, o kaltininkas ne visada gali būti pajėgus (mokus) arba net neketina atlyginti padarytą žalą. Privalomuoju draudimu siekiama apsaugoti viešąjį interesą, kai valstybė įpareigoja galintį padaryti žalą ūkio subjektą ar fizinį asmenį privalomai apsidrausti savo civilinę atsakomybę ar prievolių įvykdymo užtikrinimą, nelaimės atveju garantuoti nukentėjusiajam žalos atlyginimą, kartu sudaroma galimybė gauti draudimo apsaugą. Taigi privalomuoju draudimu siekiama apsaugoti didelės nukentėjusių asmenų grupės interesus.

7. Daugumos galiojančių privalomųjų draudimų sąlygos nustatytos įstatymų, o išsamiau jas reglamentuoja, esant būtinybei, įstatymų įgyvendinamieji teisės aktai, priimami Lietuvos Respublikos Vyriausybės ar jos įgaliotos institucijos. Įstatymo įgyvendinamuoju teisės aktu patvirtintos privalomojo draudimo sutarties sąlygos laikomos įprastomis privalomojo draudimo sutarties sąlygomis, jos visos privalomos draudimo sutarties šalims, šalys negali jų pakeisti tarpusavio susitarimu. Reglamentuojant privalomojo draudimo sutarties sąlygas teisės akte, siekiama kuo labiau apsaugoti nukentėjusio trečiojo asmens interesus.

8. Lietuvos Respublikos draudimo įstatymas taikomas ūkinę komercinę veiklą Lietuvos Respublikoje vykdančioms draudimo įmonėms, kurios teisę vykdyti draudimo veiklą turi tik gavusios Draudimo priežiūros komisijos licenciją. Šio įstatymo 120 straipsnyje įtvirtintos privalomojo draudimo sutartims taikytinos teisės (Europos Sąjungos valstybės narės ar Lietuvos Respublikos) nustatymo ypatybės, o 77 straipsnio 4 dalyje nustatyta, kad Draudimo priežiūros komisija gali įvertinti privalomojo draudimo taisykles, jeigu draudimo sutarties sąlygos nenustatytos teisės akte.

9. Šiuo metu Lietuvos Respublikoje egzistuoja 27 privalomieji draudimai (skaičius negalutinis, kadangi siūloma įvesti naujus privalomuosius draudimus: mokyklų veiklos civilinės atsakomybės draudimą (Lietuvos Respublikos Seime užregistruotas įstatymo projektas Nr. XIP-1886), statybos technikos priežiūrą atliekančių bendrovių ir asmenų profesinės rizikos civilinės atsakomybės draudimą (Lietuvos nekilnojamojo turto plėtros asociacijos pasiūlymas, pateiktas Aplinkos ministerijai) ir pareigos draustis (kai teisės aktuose įtvirtinama pareiga draudėjui draustis, tačiau nenumatoma pareiga draudimo įmonei apdrausti draudėją, tai nelaikoma tipišku privalomuoju draudimu), kuriuos galima būtų suskirstyti į 4 grupes pagal draudimo objektą:

9.1. profesiniai:

9.1.1. advokato ar advokatų profesinės bendrijos profesinės civilinės atsakomybės privalomasis draudimas;

9.1.2. antstolių profesinės civilinės atsakomybės privalomasis draudimas;

9.1.3. audito įmonių civilinės atsakomybės privalomasis draudimas;

9.1.4. draudimo brokerių įmonių profesinės civilinės atsakomybės privalomasis draudimas;

9.1.5. kelionės organizatoriaus prievolių įvykdymo laidavimo privalomasis draudimas;

9.1.6. notarų profesinės civilinės atsakomybės privalomasis draudimas;

9.1.7. pagrindinių tyrėjų ir biomedicininį tyrimų užsakovų civilinės atsakomybės privalomasis draudimas;

9.1.8. statinio projektuotojo civilinės atsakomybės privalomasis draudimas;

9.1.9. rangovo civilinės atsakomybės privalomasis draudimas;

9.1.10. sveikatos priežiūros įstaigų civilinės atsakomybės už pacientams padarytą žalą privalomasis draudimas;

9.1.11. konsulinių pareigūnų, atliekančių notarinius veiksmus, privalomasis civilinės atsakomybės draudimas;

9.1.12. bankroto administratoriaus profesinės civilinės atsakomybės privalomasis draudimas;

9.1.13. priklausomų draudimo tarpininkų (agentų) civilinės atsakomybės draudimas;

9.1.14. muitinės tarpininkų civilinės atsakomybės draudimas;

9.1.15. turtą vertinančios įmonės civilinės atsakomybės draudimas;

9.1.16. prekybos agento civilinės atsakomybės draudimas;

9.1.17. restruktūrizavimo administratoriaus profesinės civilinės atsakomybės draudimas;

9.1.18. finansų patarėjo įmonės profesinės civilinės atsakomybės draudimas;

9.1.19. sertifikavimo paslaugų teikėjo, sudarančio kvalifikuotus sertifikatus, civilinės atsakomybės draudimas;

9.2. transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės:

9.2.1. transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomasis draudimas;

9.2.2. oro vežėjo ir civilinių orlaivių naudotojų civilinės atsakomybės draudimas;

9.2.3. geležinkelio įmonių (vežėjų) ir įmonių, kurios pageidauja verstis geležinkelių transporto ūkine komercine veikla, civilinės atsakomybės draudimas;

9.3. prekių – sandėlio civilinės atsakomybės draudimas;

9.4. žalos aplinkai:

9.4.1. branduolinės energetikos objektą eksploatuojančios organizacijos civilinės atsakomybės už branduolinę žalą draudimas;

9.4.2. laidavimo draudimas dėl smulkiųjų radioaktyviųjų atliekų gamintojų išsipareigojimų sutvarkyti uždaruosius šaltinius;

9.4.3. įmonės, kuri tvarko (surenka, veža, saugo, šalina ar naudoja) pavojingas atliekas, veiklos draudimas;

9.4.4. civilinės atsakomybės draudimas už žalą, padarytą laivų, vežančių naftą laivais kaip krovinį ir laivų bunkeriais ir vežančių pavojingas ir kenksmingas medžiagas.

10. Skiriasi privalomųjų draudimų rūšys, jiems taikomos draudimo sąlygos (draudimo sumos dydžiai ir sąlygos, draudimo išmokų sąlygos, draudimo apsaugos galiojimas išmokėjus išmoką, draudimo išskaitos nustatymas) ir kontrolė. Yra šių pagrindinių rūšių privalomasis draudimas:

10.1. civilinės atsakomybės draudimas – asmens turtinių interesų, susijusių su civiline atsakomybe už nukentėjusiems tretiesiems asmenims ar jų turtui padarytą žalą, draudimas, kai draudiko mokamos draudimo išmokos dydis priklauso nuo nuostolių, kuriuos apdraustasis privalo atlyginti nukentėjusiam trečiajam asmeniui už padarytą žalą, dydžio, tačiau neviršydamas draudimo sumos, jeigu ji nustatoma draudimo sutartyje;

10.2. profesinės civilinės atsakomybės privalomasis draudimas – turtinių interesų, susijusių su civiline atsakomybe už žalą draudėjo klientui, kilusią dėl draudėjo tiesioginės profesinės veiklos teikiant profesines paslaugas, draudimas; tiesioginė profesinė veikla – teikiant profesines paslaugas vykdoma veikla, kuriai taikomi griežtesni atidumo, atsargumo, rūpestingumo reikalavimai, būtinas specialus profesinis pasirengimas ir kuriai vykdyti profesinio pasirengimo būtinumą nustato teisės aktai;

10.3. laidavimo draudimas – turtinių interesų, susijusių su tiesioginių nuostolių atlyginimu nukentėjusiesiems dėl apdraustojo (draudėjo) prievolių neįvykdymo arba netinkamo jų vykdymo, draudimas.

11. Kaip alternatyva vietoj reikalavimo turėti privalomojo draudimo sutartį kartais nustatomas reikalavimas turėti kitą finansinio užtikrinimo priemonę. Pavyzdžiui, geležinkelio įmonė (vežėjas) ar įmonė, pageidaujanti verstis geležinkelių transporto ūkine komercine veikla, turi turėti civilinės atsakomybės draudimo sutartį, banko garantiją arba laidavimo sutartį.

12. Pastaruoju metu kai kuriose srityse atsisakoma privalomųjų draudimų ar pareigų draustis. Pavyzdžiui, pagal Lietuvos Respublikos geodezijos ir kartografijos įstatymo pakeitimo įstatymą (Žin., 2010, Nr. [54-2649](#)), įsigaliojusį 2010 m. gegužės 11 d., atsisakyta matininkų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo. Neseniai panaikinta ir pareiga drausti žemės ūkio pasėlius, siekiant gauti Europos Sąjungos paramą (Lietuvos kaimo plėtros 2007–2013 metų programos priemonės „Jaunųjų ūkininkų šikūrimas“ įgyvendinimo taisyklės, patvirtintos žemės ūkio ministro 2007 m. liepos 13 d. įsakymu Nr. 3D-345 (Žin., 2007, Nr. [81-3344](#); 2009, Nr. [35-1344](#)), Lietuvos kaimo plėtros 2007–2013 metų programos priemonės „Žemės ūkio valdų modernizavimas“ antrosios ir trečiosios veiklos sričių įgyvendinimo taisyklės, patvirtintos žemės ūkio ministro 2007 m. spalio 31 d. įsakymu Nr. 3D-480 (Žin., 2007, Nr. [117-4807](#)).

13. Kai kuriais atvejais neaišku, ar draudimas privalomas. Pavyzdžiui, Lietuvos Respublikos pacientų teisių ir žalos sveikatai atlyginimo įstatyme (Žin., 1996, Nr. [102-2317](#); 2009, Nr. [145-6425](#)) teigiama, kad „sveikatos priežiūros įstaigos draudžia savo civilinę atsakomybę privalomuoju ir (ar) savanoriškuoju civilinės atsakomybės draudimu“. Taigi galima rinktis, ar draustis privalomuoju draudimu, nes tinkama draudimo forma gali būti ir savanoriškas civilinės atsakomybės draudimas.

14. Ar įvesti privalomuosius draudimus, iš esmės sprendžia kiekviena valstybė, tačiau įvesti kai kurių rūšių privalomąjį draudimą įpareigoja Europos Sąjungos (toliau – ES) teisės aktai:

14.1. Transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomąjį draudimą nustato penkios ES direktyvos: 1972 m. balandžio 24 d. Tarybos direktyva 72/166/EEB dėl valstybių narių įstatymų, susijusių su motorinių transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės draudimu ir privalomojo tokios atsakomybės draudimo įgyvendinimu, suderinimo (OL 2004 m. *specialusis leidimas*, 6 skyrius, 1 tomas, p. 10), 1983 m. gruodžio 30 d. Antroji Tarybos direktyva 84/5/EEB dėl valstybių narių teisės aktų, susijusių su motorinių transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės draudimu, suderinimo (OL 2004 m. *specialusis leidimas*, 6 skyrius, 7 tomas, p. 3), 1990 m. gegužės 14 d. Trečioji Tarybos direktyva 90/232/EEB dėl valstybių narių įstatymų, susijusių su motorinių transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės draudimu, suderinimo (OL 2004 m. *specialusis leidimas*, 6 skyrius, 1 tomas, p. 249), 2000 m. gegužės 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2000/26/EB dėl valstybių narių įstatymų, susijusių su motorinių transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės draudimu, suderinimo, iš dalies keičianti Tarybos direktyvas 73/239/EEB ir 88/357/EEB (Ketvirtoji transporto priemonių draudimo direktyva) (OL 2004 m. *specialusis leidimas*, 6 skyrius, 3 tomas, p. 331), 2005 m. gegužės 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/14/EB, iš dalies keičianti Tarybos direktyvas 72/166/EEB, 84/5/EEB, 88/357/EEB ir 90/232/EEB bei Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2000/26/EB, susijusias su motorinių transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės draudimu (OL 2005 L 149, p. 14). Šiose direktyvose pripažįstama transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo svarba ES piliečiams ir draudimo įmonėms, įtaka laisvam asmenų ir transporto priemonių judėjimui, todėl jomis stiprinama ir konsoliduojama bendra transporto priemonių draudimo rinka, siekiama visoje ES teritorijoje užtikrinti žalos atlyginimą visiems nukentėjusiesiems per eismo įvykių asmenims.

14.2. Draudimo brokerių įmonių ir priklausomų draudimo tarpininkų (draudimo agentų) profesinės civilinės atsakomybės privalomasis draudimas įvestas vadovaujantis 2002 m. gruodžio 9 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2002/92/EB dėl draudimo tarpininkavimo (OL 2004 m. *specialusis leidimas*, 6 skyrius, 4 tomas, p. 330) 4 straipsnio 3 dalimi.

14.3. Užtikrinti kelionės organizatoriaus prievolių įvykdymą privaloma pagal 1990 m. birželio 13 d. Tarybos direktyvos 90/314/EEB dėl kelionių, atostogų ir organizuotų išvykų paketų (OL 2004 m. *specialusis leidimas*, 13 skyrius, 10 tomas, p. 132) 7 straipsnį.

15. Tam tikrus privalomuosius draudimus numato tarptautinės konvencijos: pavyzdžiui, civilinės atsakomybės draudimą už žalą, padarytą laivų, vežančių naftą laivais kaip krovinį ir laivų bunkeriais ir vežančių pavojingas ir kenksmingas medžiagas, reglamentuoja 1992 metų Tarptautinės konvencijos dėl civilinės atsakomybės už taršos nafta padarytą žalą (Žin., 2000, Nr. 43-1224) VII straipsnio 2 dalis, 1996 m. Tarptautinės konvencijos dėl atsakomybės ir kompensacijos už žalą, susijusią su pavojingų ir kenksmingų medžiagų vežimu jūra (Žin., 2006, Nr. 101-3910), 12 straipsnio 2 dalis ir 2001 m. Tarptautinės konvencijos dėl civilinės atsakomybės už laivų bunkeriuose vežamos naftos padarytą žalą (Žin., 2006, Nr. 120-4564) 7 straipsnio 2 dalis.

16. Lietuvos Respublikos paslaugų įstatymas (Žin., 2009, Nr. [153-6901](#)) netaikomas draudimo ir perdraudimo paslaugoms, tačiau šio įstatymo 14 straipsnyje nustatyta – teisės aktuose gali būti nustatytas reikalavimas, kad tiekėjai, kurių paslaugos susijusios su tiesiogine konkrečia rizika gavėjo ar trečiojo asmens sveikatai ar saugumui arba gavėjo finansiniam saugumui, įsigytų profesinės civilinės atsakomybės draudimą, atitinkantį rizikos pobūdį ir dydį, arba pateiktų garantiją ar panašią priemonę, kurios būtų lygiavertės arba savo paskirtimi iš esmės atitiktų profesinės civilinės atsakomybės draudimą. Kai paslaugų teikėjas įgyvendina įsisteigimo laisvę Lietuvos Respublikoje, turi būti pripažįstamas kitose ES valstybėse narėse išduotas profesinės civilinės atsakomybės draudimas arba kita garantija.

17. Siekiant užtikrinti visapusišką nukentėjusių trečiųjų asmenų interesų apsaugą ir garantuoti jiems žalos atlyginimą, kai kurių rūšių privalomiesiems draudimams formuojami garantiniai fondai:

17.1. Lietuvos Respublikos transporto priemonių draudikų biuras (toliau – Biuras), kurio narės yra Lietuvos Respublikoje transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomąjį draudimą vykdančios draudimo įmonės, valdo iš Lietuvos Respublikos Vyriausybės nustatomų Biuro narių kasmetinių atskaitymų sudaromą Biuro išdą – garantinį fondą, iš kurio kompensuojama tais atvejais, kai žala padaroma neapdrausta transporto priemone, nėra nustatyta eismo įvykį sukėlusio transporto priemonė ir (ar) kaltininkas arba kai atsakingam draudikui – Biuro nariui – iškelta bankroto byla, ir kitais atvejais.

17.2. Lietuvos Respublikos turizmo įstatymo (Žin., 1998, Nr. [32-852](#); 2002, Nr. [123-5507](#)) 7 straipsnio 8 dalyje nustatyta, kad kelionių organizatoriai savanoriškumo pagrindu kaupia kelionių garantijų fondą savo kasmetiniais įnašais. Tačiau iš tikrųjų šis fondas neveikia, nes didžiosios kelionių organizatorių bendrovės nesutinka kompensuoti žalą už mažesnius kelionių organizatorius. Paskutiniai įvykiai parodė, kad vien tik laidavimo draudimo kelionių organizatorių prievolėms užtikrinti nepakanka.

17.3. Pagal Lietuvos Respublikos licencijuotų sandėlių ir sandėliavimo dokumentų įstatymo (Žin., 2002, Nr. [74-3139](#)) 13 straipsnį sudaromas licencijuotų sandėlių kompensavimo fondas, kurio lėšomis siekiama užtikrinti komercinių bankų ir kitų kredito įstaigų reikalavimo teises, atsirandančias iš kreditavimo santykių, taip pat sandėliuojamų prekių savininkų interesus dėl galimų prekių netekimų ar sugedimų, kurių neatlygina sandėlis ir (ar) draudimo įmonė.

18. Draudimo priežiūros komisijos duomenimis, pagal pasirašytas draudimo įmokas didžiausia privalomųjų draudimų rinkos dalis Lietuvos Respublikoje tenka transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomajam draudimui (2010 metų II ketvirtį – 192,7 mln. litų pasirašytų draudimo įmokų). Kitų rūšių privalomųjų draudimų veiklos apimtys statistika pateikta Konceptijos priede, tačiau būtina pabrėžti, kad informacija pateikta pagal viešai skelbiamą privalomųjų draudimų, kuriuos vykdyti suteikia teisę išduotos Draudimo priežiūros komisijos licencijos, statistiką, kurioje neatsispindi ES valstybių narių draudimo įmonių filialų vykdomos privalomųjų draudimų veiklos apimtys. Draudimo priežiūros komisija šia statistiką renka tik nuo 2010 m. spalio 1 d. (statistika apie transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomąjį draudimą vykdančius ES valstybių narių draudimo įmonių filialus renkama nuo 2008 m. liepos 1 dienos). Be to, kai kurių privalomųjų draudimų ar pareigų draustis atvejais reikalaujama apsidrausti tam tikros rūšies draudimu (pavyzdžiui, laidavimo ar civilinės atsakomybės draudimu), tačiau atskira draudimo rūšių statistika pagal draudėjų grupes viešai neskelbiama.

III. SPREŠTINŲ PROBLEMŲ APŽVALGA

19. Valstybė, nustatydamą pareigą draustis privalomuoju draudimu, taip pat nustato pareigą draudimo įmonei, turinčiai Draudimo priežiūros komisijos išduotą draudimo veiklos licenciją, suteikiančią teisę vykdyti atitinkamo privalomojo draudimo veiklą, sudaryti privalomojo draudimo sutartį su tos srities draudėju, pateikusių prašymą ir draudimo sutarčiai sudaryti reikalingus dokumentus. Pavyzdžiui, Lietuvos Respublikos advokatūros įstatymas (Žin., 2004, Nr. [50-1632](#)) nustato advokato ar advokatų profesinės bendrijos privalomą draudimą profesinės civilinės atsakomybės privalomuoju draudimu, taigi nustato, kad draudikas, turintis Draudimo priežiūros komisijos išduotą leidimą vykdyti advokatų profesinės civilinės atsakomybės privalomąjį draudimą, privalo sudaryti advokato profesinės civilinės atsakomybės privalomojo draudimo sutartį su advokatu, pateikusių prašymą ir visus šiai sutarčiai sudaryti būtinus dokumentus. Panaši nuostata yra ir Lietuvos Respublikos įmonių bankroto įstatyme (Žin., 2001, Nr. [31-1010](#)), reglamentuojančiame įmonių bankroto administratoriaus profesinės civilinės atsakomybės privalomąjį draudimą. Tačiau iš tikrųjų draudėjų galimybės apsidrausti privalomuoju draudimu ribotos, nes šią draudimo veiklą vykdo nedaug draudikų. Draudimo įmonių, ES draudimo įmonių filialų ar užsienio draudimo įmonių filialų, vykdančių tam tikrų rūšių privalomąjį draudimą, yra nuo 0 iki 7. Pavyzdžiui, draudimo brokerius ir antstolius Lietuvos Respublikoje draudžia tik po vieną draudimo įmonę, sveikatos priežiūros įstaigas – 2 draudimo įmonės. Advokatai ir notariai taip pat dažnai susiduria su ta problema, kad nėra draudimo įmonių, galinčių juos apdrausti profesiniu civilinės atsakomybės privalomuoju draudimu. Prieš kelis metus įvedus žemės ūkio pasėlių privalomąjį draudimą, nė viena Lietuvoje Respublikoje veikianti draudimo įmonė nenorėjo jo vykdyti. Išimtis – transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomasis draudimas, kurį šiuo metu vykdo net 9 draudimo įmonės. Kai įstatymai nustato pareigą apsidrausti, tačiau draudimo įmonės nedraudžia reikiamos rūšies privalomuoju draudimu, nepasiekiamą tų tikslų, dėl kurių privalomieji draudimai įvedami. Be to, svarbus faktorius – konkurencija rinkoje, veikianti kainas: jeigu konkurencija tarp tam tikrų rūšių privalomąjį draudimą vykdančių draudimo įmonių nedidelė arba iš viso jos nėra, gali būti nustatomos didesnės už įprastinėmis rinkos sąlygomis mokamas draudimo įmokos, nes paklausa draudimo įmonėms užtikrinta; jeigu konkurencija stipri, įmokos gali būti mažinamos, o prarandamas pelnas kompensuojamas didesnėmis kitų rūšių draudimo įmokomis. Draudikų atsisakymą drausti privalomuoju draudimu gali lemti kai kurių rūšių privalomųjų draudimų didelis rizikingumas, todėl nustatant pareigą drausti privalomuoju draudimu, labai svarbu draudimo sąlygas derinti su draudimo įmonėmis.

20. Privalomojo draudimo veiklos kontrolė įvairi: ją atlieka skirtingos institucijos, organizacijos (pavyzdžiui, sveikatos priežiūros įstaigų civilinės atsakomybės už pacientams padarytą žalą privalomojo draudimo atveju sveikatos priežiūros įstaiga privalo pateikti galiojančio civilinės atsakomybės draudimo poliso kopiją institucijai, išduodančiai sveikatos priežiūros įstaigoms licencijas teikti sveikatos priežiūros paslaugas, teritorinei ligonių kasai, sudarydamą sutartis dėl sveikatos priežiūros paslaugų teikimo ir apmokėjimo, ir Valstybinei akreditavimo sveikatos priežiūros veiklai tarnybai prie Sveikatos apsaugos ministerijos, kuri atlieka visų sveikatos priežiūros įstaigų civilinės atsakomybės draudimo stebėseną) arba tokia veikla visai nekontroliuojama (pavyzdžiui, statinio projektuotojo ir rangovo civilinės atsakomybės privalomasis draudimas), dėl to sunku siekti privalomojo draudimo tikslo – užtikrinti visuotinį tam tikros subjektų grupės draudimąsi privalomuoju draudimu.

Punkto pakeitimai:

Nr. [314](#), 2013-04-10, Žin., 2013, Nr. 40-1945 (2013-04-18)

21. Įvedant privalomąjį draudimą, ne visada aiškiai nustatomos privalomajam draudimui svarbios sąlygos, kaip antai:

21.1. Privalomasis draudimas ir pareiga draustis šiuo metu glaudžiai susiję ir kartais iš teisės aktų nuostatų sunku atskirti, ar kalbama apie privalomąjį draudimą, ar apie draudėjo pareigą būti sudariusiam draudimo sutartį, kai draudėjas įpareigojamas apsidrausti, tačiau draudimo įmonė neįpareigojama jo apdrausti ir nenustatomos kitos paprastai privalomajam draudimui svarbios sąlygos. Pavyzdžiui, Lietuvos Respublikos elektroninio parašo įstatymas (Žin., 2000, Nr. [61-1827](#)) nustato tik pareigą sudaryti civilinės atsakomybės draudimo sutartį ir draudimo sumą – „kvalifikuotus sertifikatus sudarantis sertifikavimo paslaugų teikėjas privalo apdrausti savo civilinę atsakomybę ne mažesne kaip elektroninio parašo priežiūros institucijos nustatyta suma“. Numačius tik pareigą apdrausti civilinę atsakomybę, draudimo sutartys gali būti sudaromos pagal draudikų parengtas savanoriškojo draudimo

taisykles, kurių draudimo apsauga ne visada gali atitikti nukentėjusių trečiųjų asmenų interesus, nors juos apsaugoti – privalomojo draudimo tikslas. Reglamentuojant privalomąjį draudimą, pagrindinės privalomojo draudimo sąlygos nustatomos įstatyme, o įprastinės privalomojo draudimo sutarties taisyklės tvirtinamos įstatymo įgyvendinamuoju teisės aktu (pavyzdžiui, Lietuvos Respublikos turizmo įstatymas įpareigoja kelionės organizatorių užtikrinti savo prievolių įvykdymą laidavimo draudimu, numato draudimo sumą ir kita, o įstatymo įgyvendinamajame teisės akte – Kelionės organizatoriaus prievolių įvykdymo užtikrinimo draudimo taisyklėse, patvirtintose Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2003 m. birželio 12 d. nutarimu Nr. 756 (Žin., 2003, Nr. [58-2593](#)), – nustatomos šio privalomojo draudimo sutarties sąlygos ir draudimo įmonė įpareigojama sudaryti laidavimo draudimo sutartį su kelionės organizatoriumi).

21.2. Teisės aktuose aiškiai neatskirtas profesinės civilinės atsakomybės privalomasis draudimas. Nors profesinės civilinės atsakomybės draudimas – viena iš civilinės atsakomybės draudimo rūšių, tačiau svarbu tiksliai nustatyti reikalavimą draustis privalomuoju profesinės civilinės atsakomybės draudimu, nes šio draudimo objektas iš esmės skiriasi nuo bendrosios civilinės atsakomybės draudimo objekto, kadangi jis susijęs su civiline atsakomybe už žalą, kurią padaro vykdydama savo profesinę veiklą kvalifikuota, turinti licenciją, besilaikanti profesinės etikos taisyklių ir priklausanti profesinei bendrijai asmenų grupė.

22. Taigi šiuo metu svarbiausios problemos – privalomai nustatytos draudimo sąlygos nederinamos su draudimo įmonėmis ir netikslios teisės aktų nuostatos. Jeigu įstatymų leidėjas šių problemų nespės, draudėjai negalės apsidrausti, nors to reikalauja įstatymai. Tokią situaciją lėmė tai, kad nėra vienodo teisinio privalomųjų draudimų reglamentavimo, kai įstatymų leidėjas skirtingai suvokia privalomojo draudimo sąlygas. Šias problemas spręsti padėtų nustatyti bendri teisinio privalomųjų draudimų reguliavimo principai ir pagrindinės nuostatos.

IV. UŽSIENIO VALSTYBIŲ TEISINIO REGULIAVIMO IR VISUOMENINIŲ SANTYKIŲ PRAKTIKOS APŽVALGA

23. Užsienio valstybių patirtis rodo vyraujant tendenciją visuomenei ir valstybei svarbius draudimo teisinius santykius reguliuoti valstybės mastu. Informacijos apie užsienio valstybėse iš anksto nustatytas privalomųjų draudimų kūrimo kryptis ar vientisą privalomųjų draudimų sistemą nėra. Įvesti privalomuosius draudimus visų pirma verčia ES direktyvos, kai kurie iš jų įvedami kaip atsakas į visuomenės dėmesio susilaukusio įvykio sukeltus nuostolius.

24. Panašių problemų, kai draudėjai neranda kas juos draustų privalomuoju draudimu, yra ir kitose valstybėse, pavyzdžiui, Estijos draudimo brokerių įmonės savo civilinę atsakomybę draudžia Latvijoje, o Vengrijoje su tokia pat problema susiduria sveikatos priežiūros įstaigos. Pagal 1990 metų Vokietijos aplinkos atsakomybės įstatymą reikalaujama turėti civilinės atsakomybės draudimo sutartį arba pakankamas finansines garantijas, tačiau vykdyti šias nuostatas buvo sunku, nes jos smarkiai priklausė nuo rinkos noro tokią apsaugą teikti. Nėra viešai prieinamos informacijos, kaip šios problemos sprendžiamos valstybės mastu.

25. Užsienio valstybių patirtis rodo – privalomųjų draudimų įvedimą pirmiausia lemia ekonominiai argumentai:

25.1. Naudingumas – įpareigojimas draustis gali būti neefektyvus, jeigu jis verčia tam tikrą gyventojų dalį įsigyti neturintį paklausos draudimą. Prievartinė pareiga draustis gali netgi sukelti socialinius neramumus, todėl privalomojo draudimo įvedimą svarbu pateisinti bent tuo, kad kitai gyventojų daliai tai bus labai naudinga.

25.2. Informacijos problemos – potencialus draudėjas ne visada gali tiksliai įvertinti riziką, kurią jis patirs, ir draudimo įsigijimo naudą. Nepakankamai įvertinta rizika gali klaidingai paakinti draudėjus nepirkti draudimo, taigi įstatymų leidėjai gali šią informacijos problemą išspręsti nustatę pareigą apsidrausti.

25.3. Nemokumas – žalos dydis gali viršyti apdraustojo asmeninį turtą, todėl gali kilti nuostolių nukentėjusiesiems kompensavimo problemų.

26. Galimi šie privalomojo draudimo įvedimo pavojai:

26.1. Moralinė žala – sudarius privalomojo draudimo sutartį, draudėjas gali elgtis neapdairiai, kadangi jo turtiniai interesai jau apsaugoti.

26.2. Draudimo rinkos koncentracija – įstatymų leidėjas turi gerai žinoti, kad kai tik bus įvestas privalomasis draudimas, jis visiškai priklausys nuo to, kaip draudikai šią pareigą vykdys. Privalomojo draudimo įvedimo iniciatoriai tampa labai priklausomi nuo draudimo rinkos, siekdami

įgyvendinti pareigą draustis, nes draudikai nelabai entuziastingai sutinka privalomuosius draudimus dėl sisteminės rizikos. Taigi įstatymų leidėjui būtina glaudžiai bendradarbiauti su draudikais. Antra vertus, toks glaudus bendradarbiavimas gali didinti draudimo rinkos koncentracijos riziką.

27. Bendros užsienio valstybių praktikos garantinių fondų klausimu nėra. Draudimo garantiniai fondai užsienio valstybėse paprastai steigiami konkrečios rūšies draudimui, dažniausiai – privalomiesiems draudimams. Kartais jie veikia kaip alternatyva privalomajam draudimui. Pagal Europos Komisijos 2007 metais atliktą tyrimą trylikoje ES valstybių įdiegtos garantinės draudimo schemos (fondai). Kartais valstybė šiuos fondus remia finansiškai – suteikia garantiją arba mokesčių lengvatas jų įmokoms.

28. Svarbiausios draudimo garantinių fondų steigimo priežastys:

28.1. draudėjų apsauga bankrutavus draudimo įmonei;

28.2. pasitikėjimo draudimo sektoriumi išlaikymas bankrutavus draudimo įmonei;

28.3. lengvesnė galimybė nekompetentingiems draudikams išeiti iš rinkos.

29. Įsteigus draudimo garantinį fondą, galimos šios problemos:

29.1. sukurta saugumo sistema gali lemti moralinę žalą, kai draudėjai, draudikai ir priežiūros institucijos skatinami jaustis saugūs, nes nuostoliai būtų kompensuojami draudimo garantinio fondo lėšomis;

29.2. draudimo garantiniai fondai gali tapti papildoma finansine našta draudimo įmonėms;

29.3. finansinė našta mažintų draudimo įmonių konkurencingumą, palyginti su tomis draudimo įmonėmis, kurios nedalyvauja draudimo garantiniame fonde, tai gali atsiliepti ir viso draudimo sektoriaus darniai plėtrai.

30. Privalomųjų draudimų skaičius ir klasifikacija įvairiose valstybėse labai skirtingi, pavyzdžiui, Prancūzijoje apie 90 rūšių privalomųjų draudimų, o Turkijoje ir Japonijoje – vos keletas. Vienose valstybėse vienas privalomųjų draudimų sąrašas (Latvija – 21, Estija – 32, Bulgarija – 19, Čekija – 33, Danija – 20, Slovakija – 28, Lenkija – 26, Jungtinė Karalystė – 34, Olandija – 13), kitos valstybės draudimus skirsto į grupes ir pogrupius (Austrija – 6 grupės ir 71 pogrupis, Portugalija – 11 grupių ir 123 pogrupiai, Belgija – 3 grupės ir 58 pogrupiai, Prancūzija – 10 grupių ir 106 pogrupiai). Portugalijoje privalomieji draudimai skirstomi į nelaimingų atsitikimų darbe, individualių įvykių (kraujo donorų, sportininkų, moksleivių ir studentų, savanorių ugniagesių), žalos turtui, ligų (užsieniečių, norinčių gyventi šalyje), ugnies, civilinės atsakomybės, vagystės, gyvybės ir panašiai. Jungtinėje Karalystėje yra profesiniai, prekių (žalos dėl pateiktų prekių ar daiktų), viešieji (žalos, padarytos viešųjų renginių dalyviams, pavyzdžiui, per arklių lenktynes ar atrakcionus) ir darbdavių privalomieji draudimai.

31. Užsienio valstybių privalomųjų draudimų analizė rodo – labiausiai paplitęs transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės ir profesinių nelaimingų atsitikimų draudimas (pastarasis kai kuriose valstybėse veikia kaip valstybinio socialinio draudimo dalis, kitose valstybėse vykdomas privačių draudimo įmonių). Kitokie privalomieji draudimai paplitę labai skirtingai: dažnas tam tikrų profesijų atstovų (advokatų, notarų, architektų, draudimo brokerių, kelionių organizatorių) profesinės civilinės atsakomybės, oro ar laivų transporto civilinės atsakomybės draudimas, retesnis – medžiotojų, šaudymo žaidimų, vaistų gamintojų ir vaistinių, šunų savininkų, pensijų schemų ir fondų valdytojų privalomasis draudimas. Privalomasis turto, gyvybės ar sveikatos draudimas gana retas, nes šio draudimo sutartys pirmiausia saugo paties draudėjo turtinius interesus, o kaip apsaugoti savo interesus, sprendžia pats draudėjas.

32. Dažniausiai privalomąjį draudimą reglamentuoja draudimo įstatymas, tačiau kartais privalomąjį draudimą ir jo sąlygas gali nustatyti profesinės organizacijos pagal įstatymą arba vidinius savo kodeksus, kurie taikomi tik organizacijos nariams. Dažnai ES valstybėse galioja atskiri teisės aktai, kurie reglamentuoja privalomąjį draudimą (Olandija, Bulgarija). Vengrijoje vieni draudimai nustatyti tik Draudimo įstatyme (23 draudimai), o kiti (24 draudimai) – kituose įstatymuose. Jungtinėje Karalystėje privalomieji draudimai skirstomi pagal juos reglamentuojančią bazę: reglamentuojami įstatymų, vietos savivaldos, profesinių (statutinių) organizacijų (veterinarai, architektai) arba kaip narystės profesinėse sąjungose sąlyga (aktuarai, auditoriai, inžinieriai).

V. NUMATOMO TEISINIO REGULIAVIMO PRINCIPAI IR PAGRINDINĖS NUOSTATOS

33. Kad privalomieji draudimai būtų proporcinga ir realiai įgyvendinama priemonė, siūlomi šie privalomųjų draudimų nustatymo principai, kurių laikantis būtų kuriama ir palaikoma vientisa Lietuvos Respublikoje galiojančių privalomųjų draudimų sistema:

33.1. Privalomasis draudimas turėtų būti suprantamas kaip draudimas, turintis šiuos pagrindinius požymius:

33.1.1. pareiga draustis, įtvirtinta įstatyme;

33.1.2. draudžiama civilinė atsakomybė ar prievolių įvykdymo užtikrinimas;

33.1.3. imperatyviai nustatomos taisyklės;

33.1.4. nustatomas tik dėl tų reiškinių, kurie dėl atsitiktinio pobūdžio apskritai gali būti priskiriami prie draudžiamųjų.

33.2. Galimybė įteisinti privalomąjį draudimą tam tikroje visuomeninės veiklos srityje atsiranda tik joje veikiančioms kompetentingoms institucijoms įvertinus padaromos žalos mastą, dydį ir dažnį.

33.3. Privalomojo draudimo įvedimas laikytinas kraštutine priemone (kai jis privalomas pagal ES teisės aktus ar tarptautines sutartis arba taip kompensuojama didelė ir pastovi žala).

33.4. Vienu metu dėl tos pačios rizikos neturėtų būti įvesti du – komercinis ir valstybinis socialinis – privalomieji draudimai.

33.5. Privalomasis draudimas turėtų būti įtvirtinamas tik įstatyme, kuriame tiksliai nurodoma privalomojo draudimo rūšis (profesinės civilinės atsakomybės draudimas, civilinės atsakomybės draudimas, bendrosios civilinės atsakomybės draudimas ar kitoks), nustatomos pagrindinės draudimo sąlygos (draudėjas, draudimo objektas, draudimo suma ar jos nustatymo būdas, draudimo terminas ar jo nustatymo būdas ir kita), o išsamiau reglamentuotas, esant būtinybei, – Lietuvos Respublikos Vyriausybės ar jos įgaliotos institucijos. Įstatymo įgyvendinamajame teisės akte nustatytos privalomojo draudimo sutarties sąlygos turėtų būti laikomos įprastomis privalomojo draudimo sąlygomis. Išimtis – esamas transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomasis draudimas, kurį reglamentuoja Lietuvos Respublikos transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo įstatymas (Žin., 2001, Nr. [56-1977](#); 2007, Nr. [61-2340](#)), nustatantis šio draudimo sistemos funkcionavimo teisinius pagrindus ir principus, ne tik pagrindines sąlygas.

33.6. Atsižvelgiant į numatomus privalomojo draudimo įvedimo tikslus, reikėtų pasirinkti atitinkamai sričiai tinkamiausios rūšies draudimą.

33.7. Apsisprendžiant dėl privalomojo draudimo įvedimo, turi būti nagrinėjamos ir jo alternatyvos, pavyzdžiui, reikalavimas turėti banko garantiją ar laidavimo sutartį.

33.8. Būtina svarstyti klausimą dėl garantinio fondo (analogiško Biuro valdomam transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo garantiniam išdui) steigimo kiekvienos rūšies privalomajam draudimui. Šio fondo lėšomis papildomai galėtų būti užtikrintas draudimo išmokų mokėjimas draudimo įmonei tapus nemokiai ar bankrutavus (šiuo metu Komisijos rengiama Baltoji knyga dėl draudimo garantinių schemų, kurios pagrindu vėliau gali būti rengiama direktyva dėl garantinių schemų sudarymo draudimo įmonėse).

33.9. Siekiant užtikrinti privalomojo draudimo sistemos efektyvią veiklą, sprendimas dėl jo įvedimo ir pagrindinių sąlygų turi būti derinamas su Lietuvos Respublikoje veikiančiomis draudimo įmonių asociacijomis, kitomis suinteresuotomis institucijomis ir organizacijomis. Kai privalomasis draudimas įvedamas pagal ES teisės aktų ar tarptautinių sutarčių reikalavimus, derinamas tik tokio draudimo įvedimas.

33.10. Turi būti paskirtos privalomojo draudimo įgyvendinimo kontrolę atliekančios institucijos, pavyzdžiui, registruojančios ar licencijuojančios subjektus, kurie įpareigoti apsidrausti privalomuoju draudimu.

VI. NUMATOMO TEISINIO REGULIAVIMO GALIMOS TEIGIAMOS IR NEIGIAMOS PASEKMĖS

34. Galimos numatomo teisinio reguliavimo teigiamos pasekmės:

34.1. bus tobuliau ir aiškiau teisiškai reglamentuoti privalomieji draudimai;

34.2. bus tiksliau nustatytas privalomųjų draudimų poreikis;

34.3. bus užtikrinta efektyvesnė privalomųjų draudimų vykdymo kontrolė;

34.4. bus lengviau skatinti draudikus vykdyti privalomuosius draudimus, daugės galimybių draudėjams įsigyti privalomąjį draudimą;

34.5. bus efektyviau apsaugoti trečiųjų asmenų turtiniai ir neturtiniai interesai.

35. Neigiamų numatomo teisinio reguliavimo pasekmių nebus.

36. Konceptijos įgyvendinamiesiems teisės aktams parengti papildomų Lietuvos Respublikos valstybės biudžeto lėšų neprireiks.

VII. KONCEPCIJOS ĮGYVENDINIMAS

37. Institucijos, rengdamos teisės aktus, reglamentuojančius privalomuosius draudimus, vadovaujasi Konceptijos V skyriaus nuostatomis.

PRIVALOMŪJŲ DRAUDIMŲ STATISTIKA

Eil. Nr.	Privalomųjų draudimų rūšys	Pasirašytos draudimo įmokos, litais				Sudarytos draudimo sutartys, vienetais			
		2007 metais	2008 metais	2009 metais	2010 metų II ketvirtį	2007 metais	2008 metais	2009 metais	2010 metų II ketvirtį
1.	Advokato ar advokatų profesinės bendrijos profesinės civilinės atsakomybės privalomasis draudimas	60 442	0	0	0	276	0	0	0
2.	Antstolių profesinės civilinės atsakomybės privalomasis draudimas	75 660	54 909	109 081	121 560	128	36	2	3
3.	Audito įmonių civilinės atsakomybės privalomasis draudimas	165 701	177 242	94 665	50 167	95	101	59	40
4.	Draudimo tarpininkų (brokerių įmonių ir priklausomų draudimo agentų) profesinės civilinės atsakomybės privalomasis draudimas	681 308	753 061	667 583	167 627	104	97	101	31
5.	Kelionės organizatoriaus prievolių įvykdymo laidavimo privalomasis draudimas	196 542	1 125 263	0	201 771	128	338	0	49
6.	Notarų profesinės civilinės atsakomybės privalomasis draudimas	381 248	200 582	0	0	264	271	0	0
7.	Pagrindinių tyrėjų ir biomedicininį tyrimų užsakovų civilinės atsakomybės privalomasis draudimas	2 072 196	2 581 815	252 933	574 275	278	296	34	148
8.	Statinio projektuotojo civilinės atsakomybės privalomasis draudimas	3 217 257	4 005 837	192 518	719 563	789	494	61	134
9.	Rangovo civilinės atsakomybės privalomasis draudimas	3 233 278	3 088 325	219 980	719 444	1 779	1 125	101	295
10.	Sveikatos priežiūros įstaigų civilinės atsakomybės už pacientams padarytą žalą privalomasis draudimas	11 460 670	12 236 542	5 336 863	1 862 549	1 793	2 232	951	526

Eil. Nr.	Privalomųjų draudimų rūšys	Išmokėtos draudimo išmokos, litais				Išmokėtos draudimo išmokos, vienetais			
		2007 metais	2008 metais	2009 metais	2010 metų II ketvirtį	2007 metais	2008 metais	2009 metais	2010 metų II ketvirtį
8.	Statinio projektuotojo civilinės atsakomybės privalomasis draudimas	115 116	213 157	3 950	0	2	4	1	0
9.	Rangovo civilinės atsakomybės privalomasis draudimas	459 689	528 576	0	93 498	40	34	0	10
10.	Sveikatos priežiūros įstaigų civilinės atsakomybės už pacientams padarytą žalą privalomasis draudimas	140 485	153 223	95 245	119 818	13	14	9	7
11.	Konsulinių pareigūnų, atliekančių notarinius veiksmus, privalomasis civilinės atsakomybės draudimas	0	0	0	0	0	0	0	0
12.	Bankroto administratoriaus profesinės civilinės atsakomybės privalomasis draudimas	–	0	0	0	–	0	0	0
13.	Transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomasis draudimas	217 125 281	258 008 875	249 391 713	111 689 233	74 458	78 826	74 696	38 784

Pastaba. Informacija pateikta pagal viešai skelbiamą privalomųjų draudimų, kuriuos vykdyti suteikia teisę Draudimo priežiūros komisijos išduotos licencijos, statistiką.

Pakeitimai:

1.

Lietuvos Respublikos Vyriausybė, Nutarimas

Nr. [314](#), 2013-04-10, Žin., 2013, Nr. 40-1945 (2013-04-18)

DĖL LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS 2010 M. GRUODŽIO 15 D. NUTARIMO NR. 1789 „DĖL PRIVALOMŲJŲ DRAUDIMŲ KONCEPCIJOS PATVIRTINIMO“ PAKEITIMO

*** Pabaiga ***

Redagavo Aušra Bodin (2013-04-18)

aubodi@lrs.lt